

[Arbejdsministeren.]

store og hele lagt til grund, og jeg vil her pege på, at man har bevaret amtsnævnene, hvilket medfører, at sagerne ikke behøver at forelægges centraladministrationen til godkendelse. Endvidere kan jeg nævne, at man har bevaret den ordening, at arbejdsministeriet yder forskud på refusion fra den fælleskommunale udligningsfond, således at kommunerne ikke behøver at afvente den nærmere opgørelse i udligningsfonden.

Som det fremgår af landstingsudvalgets betænkning, har et flertal indenfor udvalget i realiteten kunnet tiltræde lovforslaget. Udvalget har dog ønsket, at § 2, stk. 2, om arbejdstiden udformes på tilsvarende måde som bestemmelsen om arbejdstiden i beskæftigelsesloven, hvorefter arbejdstiden er den ved tilsvarende arbejder sædvanlige arbejdstid, d. v. s. normalt 48 timer ugentlig. Denne ændring i formuleringen indebærer den realitet, at arbejdstiden vel normalt er 48 timer ugentlig, men at den dog, hvor der undtagelsesvis ved tilsvarende arbejde i det fri arbejdsmarked arbejdes på kortere tid, nedsættes tilsvarende. Dette gælder f. eks. visse steder om vinteren, hvor der kun arbejdes 45 timer ugentlig. Landstingsudvalget har endvidere ønsket en bestemmelse om, at loven bliver at optage til revision i den ordentlige rigsdagssamling 1951—52. Disse ændringsforslag har jeg kunnet tiltræde.

Under lovforslagets behandling i landstingsudvalget blev der, således som det også fremgår af udvalgets betænkning, rejst spørgsmål om, hvilke foranstaltninger der fra arbejdsministeriets side blev truffet for at bekæmpe den ekstraordinært store arbejdsløshed, som præger særlig hårdt ramte egne. Dette spørgsmål har i høj grad min interesse, og jeg vil også gerne overfor dette høje ting komme med et par bemærkninger om dette problem.

Det har i længere tid været genstand for ministeriets opmærksomhed, at der findes egne, hvor der næsten altid, altså også på tidspunkter, hvor der andre steder er gode beskæftigelsesforhold, hersker arbejdsløshed, idet vi selvfølgelig er klar over, at iværksættelse af beskæftigelsesforanstaltninger kun er i stand til at bekæmpe arbejdsløsheden på kortere sigt, og at der må træffes andre foranstaltninger, når man vil modvirke ledigheden på længere sigt.

Ministeriet har derfor i nogen tid arbejdet med at tilrettelægge en undersøgelse af, hvilke årsager der ligger bag arbejdsløsheden i visse hårdt ramte egne. Man vil herved undersøge de lediges forhold, herunder forsørgerforhold, tidligere uddannelse

m. v., samt skaffe sig et overblik over ledighedens længde og baggrund og søge at belyse, om der overhovedet findes naturlige beskæftigelsesmuligheder for samtlige ledige på den pågældende egn. Når disse undersøgelser er tilendebragt, vil det forhåbentlig være muligt at tage stilling til, hvilke foranstaltninger på længere sigt der bør sættes ind med. Jeg kan i denne forbindelse f. eks. pege på omskoling af arbejdere fra hårdt ramte fag til tag med gode beskæftigelsesforhold, en foranstaltning som med held har været gennemført bl. a. i Sverige, og som uden tvivl også kan anvendes herhjemme, ikke mindst indenfor arbejdsmandsgruppen. Jeg kan endvidere pege på muligheden af eventuelt at søge at lede arbejdskraften hen til steder med bedre naturlige beskæftigelsesforhold, et spørgsmål der dog hænger nøje sammen med hele boligproblemet. I landstingsudvalgets betænkning er det nævnt, at det er hensigten at optage forhandling mellem arbejdsministeriet og de to hovedorganisationer, inden ministeriet går i gang med disse undersøgelser. Jeg kan oplyse, at disse forhandlinger nu har fundet sted, og at vi i arbejdsministeriet er i gang med at tilrettelægge de påbudte undersøgelser.

Jeg kan med disse bemærkninger anbefale lovforslaget til det høje tings hurtige og velvillige behandling.

Wiggo Larsen: Den lov, der her foreslås, er jo tænkt som en beskæftigelsesforanstaltning, særlig for de langvarigt arbejdsløse. Det er ikke noget nyt for dette høje ting, idet tinget siden 1934 har beskæftiget sig med forslag til lignende love, love, som gentagne gange er blevet ændret, sidste gang ved en lovanordning af 17. marts 1945, som havde gyldighed til 31. marts 1946. Efter denne dato bortfaldt loven og har forsåvidt efterladt et savn, da der, selvom arbejdsløshedsprocenten har vist sig at være lille, alligevel har været en del langvarigt arbejdsløse, som loven udmærket kunne være kommet til hjælp. Jeg må derfor udtale min tilfredshed med, at den højtærede arbejdsminister nu påny fremsætter et lovforslag af denne art, særlig som det nu foreligger med de ændringer, man er blevet enig med den højtærede arbejdsminister om i det andet høje ting.

Tilskuddet fra den fælleskommunale udligningsfond, som tidligere var 60, 70 og 80 øre pr. arbejdstime, foreslås i dette lovforslag ændret til 40 pct., hvilket vil give langt mere oversigt og en langt lettere administration, ligesom vi, som den højtærede arbejdsminister var inde på, bliver fri for